

Életmesék

A Debreceni Mosolyvirág Nagycsaládos Egyesület több éve meghirdeti Életmese pályázatát. A beérkező történetekből kiadvány készült; a 2013-as kötetből idézünk.

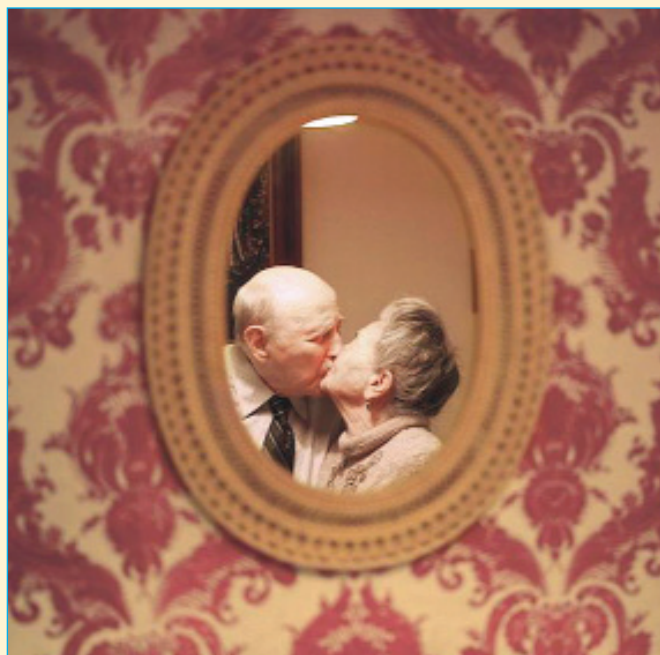
A nagyszüleim szerelme

2004-ben egy tavaszi napsütötte délután, mikor nagyapám éppen pihent és megkért, hogy masszírozzam meg a lábát, megkértem, hogy mesélje el miképp találkoztak a nagyival és hogyan jöttek össze. Elmosolyodott és a szemei könnybe lábadtak, majd elkezdett mesélni. Ezt a mesét a Petőfi rádió kísérte zenével, akár egy balettet.

„Katona voltam a II. világháborúban, mikor kint a harctéren megsebesültem. Így hát a betegházba szállítottak és egy ápolónő kedvesen megszólított. Mikor belenéztem a szemébe, akár egy angyalt pillantottam volna meg, azok a gyönyörű kék szemei megbabonáztak. Bár azt hittem, akkor látom őt utoljára, de meghallgatott a jó isten és visszaküldte hozzám. Egymásra pillantottunk többször, mikor elment mellettem más sebesülteket is kezelni. Reménykedtem abban a szerencsében, hogy beszélgethetek vele. Sok sebesült volt a házban, egymás mellett feküdtünk tucatszámra.

Estére lecsökkent a sebesültek száma. Mikor épp elpilledtem volna és természetesen a háború borzasztó pillanati képei repkedtek szemeim előtt, vert a víz, mintha újraélnék minden pillanatot. Megérintett a szép ápolónő keze. Megörültem, hogy leült mellém és megkérdezte, hogy érzem magam. Én csak annyit válaszoltam, hogy most, mivel ideült mellém, már sokkal jobban. El akart menni, de megfogtam a kezét és megkértem, maradjon egy kicsit, hogy beszélgessünk. Megkérdeztem, hogy hívják. Ő lágy hangon válaszolt: Rozália.

Majd elkezdtünk beszélgetni. A gyerekkorról, a háborúról és mindenféléről, amit el lehet képzelni. Amikor mosolyogni láttam és hallottam nevetni, a kedvessége, a beszéde, minden, amit tett, elfeledtette velem a fájdalokat és nem volt olyan pillanat, hogy ezek után ne gondoljak rá. Jó érzés volt minden pillanat, amit vele töltöttem. Egy pár nap eltel-

tével már éreztem, hogy ez nem csak egy beteg és ápolónő kapcsolat. Sőt, nem is baráti kapcsolat, ebben már többet éreztem, és a pillantásban is, amit reám vetett.

Az egyik este ismét beszélgettünk, ami egy igazán fontos este volt. Pár mondat után elhallgattunk és néztünk egymásra. Próbáltam felülni és közel hajolni hozzá, de nem kellett sokáig erőlködnöm, ő hamarabb hozzámért. Elmosolyodtunk és megcsókoltuk egymást és ígéretet tettünk egymásnak, ha vége a háborúnak, összeköltözünk. A háború végéig sokszor beszélgettünk és találkoztunk.

Majd egyszer véget ért a háború. Mikor hazaszállítottak minket, akkor már egy házba költöztünk, együtt folytattuk az életünket. Majd egy forró nyári napon elindultam dolgozni, legalábbis ezzel az indokkal távoztam el otthonról, de egy ékszerboltba mentem, hogy meglepjem a nagymamádat, és hát sikerült.

Este vacsora előtt megkérdezte, milyen volt a munka. Én csak annyit feleltem – túl szép. Értetlenül megkérdezte, hogy miért. Letérdeltem elé és megkérdeztem, hogy részesítene-e abban az örömben, hogy a feleségem legyen. Ő elsírta magát és azonnal átölelt és mondta: igen, igen, igen. Hát ez volt az, amikor összejöttem a nagymamáddal.

Én annyira figyeltem, hogy már a masszírozást is abahagytam, és csak néztem magam elé mosolyogva. A nagymamám könnyes szemmel állt a szoba ajtajában, majd odajött a papához és megölelte, majd adott egy puszit a homlokára. Majd én is odabújtam hozzájuk, és együtt ölelkeztünk.

NÉMETH KATALIN

